

In gesprek met een echte Reuselnaar

Door Thijs van der Zanden

Op m'n huis zit un plaot wor 'de Pieper' op sti omdé vruuger dees straot zó hiette. Ut was nie meer dan un hil smal pépke dé nie brééjer was dan un karspoor. Lotter hebben ze de naam veranderd in Bakkerstraot omdé on deze kant van de straot onze Gerrit un bakkersbedrééf hoi en on d'n andere kant Bakkersmenneke mee z'n bakkerij zat.

Piet Schellens in zijn woonkamer van zijn huis aan de 'Pieper', september 2003.

Aan het woord is de 76-jarige Piet Schellens, de negende in de rij van de twaalf kinderen van *sméd Schel* en zijn vrouw Nel van Hoek.

Ouderlijk gezin

Onze pa is geboren op 5 juli 1886 te Nuenen. Eigenlijk is zijn voornaam Janus maar in Reusel werd hij altijd *sméd Schel* genoemd. Hij heeft als smidsleerling bij verschillende bazen gewerkt. Als leerjongen ontmoette hij in Asten ons moeder, Nel van Hoek, de dochter van de plaatselijke *tonnekesmaaker*. Ze is geboren op 29 mei 1891 en werd zijn grote liefde. In 1914 vestigde onze pa zich in Reusel als smid. Een jaar later, in 1915, trouwden mijn ouders en gingen wonen in een aanbouw van een deftig huis in de Reuselse Straot, nu de Molenberg, waarin Péér den Troyer woonde. Vroeger was in dat huis ook nog het Reuselse postkantoor

Gestoken in een keurig pak met kniekousen is Piet Schellens in de achtertuin van zijn ouderlijk huis in de weer met zijn trouwe hond Carlo, omstreeks 1939.

gevestigd. In deze aanbouw was behalve het woongedeelte ook nog de smidse ondergebracht. De naaste burenen zeiden toentertijd dat onze pa er een geit bij moest houden omdat hij als smid niet de kost zou kunnen verdienen. Hij zei toen: "Ik zal het toch maar zonder geit proberen."

Vermoedelijk met geleend geld van een oom van moederskant kocht hij later van Aoie Kiske (Kees Lavrijsen) voor 3000 gulden een groot stuk grond. Op deze grond, die tegenover de smidse lag, heeft Nol Zak (van de Borne) voor hem een *bauwplak uitgeléégd*. Er werd een woonhuis met winkel en smederij gebouwd. Ons moeder runde er een winkeltje waarin ze ondermeer potten, pannen en later ook kachels verkocht.

Onze pa verrichtte in zijn smidse alle werkzaamheden die van een dorps-smid verwacht mochten worden. Wanneer hij karwielen moest maken werd er buiten op het erf een groot vuur aangelegd. Hierbij werd turf aan de binnen- en buitenkant van de ijzeren karréepen gelegd. Schaopen Driek (Dirkx) zorgde daarbij dat het vuur op de goede manier aanbleef. Wanneer de réép rood-

Vader Janus Schellens en zijn vrouw Nel van Hoek omstreeks 1916. Ze vestigden zich in Reusel en begonnen aan de Straot (nu Molenberg) een smidse en later ook een winkel.

gloeiend was werd deze met een man of vier met haken en tangen uit het vuur gehaald en om het houten wiel geslagen. Daarna werd het met water afgekoeld zodat het ijzer afkoelde en muurvast om het hout kromp. Onze pa stond in Reusel bekend als een goede hoefsmid en later ook als kachelsmid. Hij besloeg de paarden los uit de hand. Paarden die niet gewillig waren wist hij met een stuk ijzer of met een *praom* wel rustig te krijgen. Zelf moest ik hem als kleine jongen wel eens helpen. Veel meer dan het paard aan de teugels vasthouden of met een wis de vliegen wegjagen zodat het stil bleef staan hield dat niet in. Als het paard een beetje wild was zorgde ik wel dat ik uit de buurt bleef. Onze pa niet, die besloeg ze allemaal. Hij was daarbij *zur d'n duuvel nie bang*, vertelt Piet met ontzag.

Wanneer een paard *'t scheul* in de mond had kwamen de boeren ook naar hem toe. Met een gloeiende ijzeren bol werd de ontsteking uit de mond van het paard gebrand. Het beest ging dan tekeer en moest met een paar man vastgehouden worden. Het maakte op mij als jongen veel indruk en ik durfde er bijna niet naar te kijken.

In 1927 kwam de stroom in de smederij en toen veranderde onze pa de naam van de zaak in 'Electrische Smederij Schellens'. Een

grote elektrische motor dreef de grote as aan die dwars door de smederij liep. Aan deze as zaten drijfwielen die de machines zoals de slijpmachine en boormachine met drijfbanden aandreven. Ook stond er in zijn smidse een grote oven met daaronder blaasbalgen en ook nog een grote buigmachine waarmee roodgloeiende ringen werden gewalst. Grote klussen ging onze pa niet uit de weg. Zo heeft hij ondermeer het grote hekwerk van het oude Reuselse fraterklooster gesmeed.

Het woonhuis met smidse en winkel dat vader Janus Schellens liet bouwen. Later kwam hierin de bakkerij van zoon Gerrit en de smederij van zoon Jan. Foto dateert van omstreeks 1955.

De oudste acht kinderen van sméd Schel in 1929. V.l.n.r. Gerrit, Ans, Anton, Jan, Antonette, Riek, Marietje en Lies. Piet, Jo, Truus en Tonnie waren toen nog niet geboren.

Buurtbewonders

Tegenover ons huis in de Straot woonden van links naar rechts Schaope Jan (Dirkx), Peer d'n Troyer en Kees Klak (van Limpt). Aan onze kant richting Hulsel woonden achter-eenvolgens Bert Meurs, Jan Das en Wotje Blok (van de Sande). Aan de andere kant

woonden schoenmaker Jan de Wert met zijn vrouw Mieke. Daar weer naast stond de sigarenfabriek van Jan Bierings.

Jan de Wert en zijn Mieke kwamen wel eens bij ons buurten. Het waren heel zuinige mensen. Als Jan binnen kwam zei hij: "*Vur jullie mokt ut niks uit als ge liecht verstokt mer vur ons wel.*" Ook kwam hij bij ons de krant van de dag ervoor halen want dat was veel voordeliger zei hij dan.

Bij ons in de buurt werd bij goei weer op straat niet veel *gebuurt*. Dat gebeurde veel meer verderop in de Mierdseweg. We noemden het daar de *luien hoek* omdat ze daar veel meer tijd namen om te buurten.

In de Pieper woonden vroeger Jan en Mieke van d'n Bonte (van de Ven). Ook dat waren heel zuinige mensen. Op een keer kwam d'n Bonte de smidse binnen en zag dat onze pa een pijp opstak. Hij zei toen tegen hem, "*Gé moet gin lucifers van 't Meulentje kopen mér van de Swaloew want daar zitten er twéé meer in.*" "Ja", lachte onze pa dan, "*d'n Bonte kan geld maoke.*"

Piet Schellens hier op zijn transportfiets met broodmand waarmee hij de 'baan op ging', omstreeks 1943.

Lagere schooltijd

Tijdens mijn lagere schooltijd waren mijn *kamerodjes* ondermeer Tit van de Freete (Hermans), Jan Schoor (Schoormans), Suske Schaop en Kees van de Schilder (van

De lagere schoolklas van Piet Schellens omstreeks 1936. We herkennen verder ook nog Suske Schaop (Dirkx), Péér van de Wieper (Lauwers), Bert Gijp (Gijbels), Jan van de Vorst, Harrie van Nol Zak (van de Borne), Janus Verhagen, Pietje van Pieter-nellekes (Hendrikx), Piet Hoek (Vosters), Péér Got (Kerkhofs), Elias Beerens, Jan van Faeskes (van Gompel), Gerrit Job (Jansen), Jef Ooms, Frans d'n Troyer, Jan Huijbregts, Tit van de Fréète (Hermans).

Gisbergen). Elke schooldag liepen we door het binnenpédje achter de pastoorsvist door naar school die toen nog aan de Schoolstraat stond. Na schooltijd deden we onderweg spelletjes zoals knikkeren, haktollen en réépen. Ook deugnietrijen zoals *vuurke stoken* in het *binnenpédje* waren geliefde bezigheden.

Van frater Salvator, bijgenaamd *de Kattenrug*, moesten we na schooltijd altijd recht naar huis lopen. Hij kwam ons meestal met de fiets achterna om dat te controleren. Op een dag zei Jan Schoor dat de frater hun de volgende dag niet meer achterna zou fietsen. Hij draaide die morgen de ventielen uit zijn banden en haalde ze onderweg naar huis triomfantelijk uit zijn zak. Dagenlang zijn de fraters bezig geweest om uit te zoeken wie hen dat kunstje geflikt had, maar niemand heeft Jan Schoor toen verraden. Ja, Jan Schoor durfde het gelijk, vertelt Piet nagenietend.

De Kattenrug had ook de gewoonte om jongens die niet goed opletten of iets deden wat niet door d'n beugel kon op de knieën op een rij voor het bord te zetten. We zaten daar dan met kniekousen aan op de vloer waarop wit scherp zand was gestrooid. Na een tijdje prikten de zandkorrels door de kousen heen in de knieën wat bijna niet uit te houden was. Wanneer we dan iets gingen verzitten kregen we van de frater een flinke *fléér* om de oren.

Toen ik op een keer thuis kwam met de mededeling dat de frater mij geslagen had en dacht dat onze pa wel even zijn beklag zou doen, gaf hij mij er nog een pak slaag bij. Wat de fraters bepaalden was in die tijd in Reusel wet.

Broertje Anton, overleden op 9 mei 1932 als gevolg van een sportongeluk op school. Hij werd maar 12 jaar oud.

Staande v.l.n.r. Tit van de Fréete (Hermans), Piet Schel en Jos van de Fréete. Zittend Cor en Mai van de Fréete. Linksachter, met rieten dak, het honderden jaren oude café 'de Reizende Man' van Jan Snip (Vosters), omstreeks 1935.

Op vrije middagen gingen we dikwijls naar d'n hof van Kiske van de Freete. Heel d'n hof daar hadden we ondergraven met tunnels die gestut waren met *fietsréepen*. We hadden daar ons domein en mochten van Kiskes heel d'n hof gebruiken. Ook ravotten in en om het *Klaon Vinneke* (Hulsels Venneke) deden we toentertijd veel. Als we op warme dagen in het water van het *Klaon Vinneke* geweest

waren kwamen we roetzwart thuis aan en dan was het niet pluis, weet Piet nog goed. Tijdens de jaarlijkse kermisdagen kregen we van onze pa iedere dag een dubbeltje. Hij zei dan plagend: "*Sló de tent er mér mee kapot,*" bedoelende, *gé* kunt er toch niet veel mee doen.

Ook weet ik nog van de lagere school dat ik onder leiding van frater Salvator met een toneelstuk mee mocht doen. Mijn rol was die van een koning en ik voelde me toen dan ook de koning te rijk. De fraters kleedden ons aan en we mochten in hun toneelzaal optreden voor de jongens en meisjes van de lagere school. Van het toneelstuk zelf weet ik niks meer. Alleen mijn koningsrol is mij bijgebleven.

Oorlog

In de oorlog kwamen op een dag een paar Duitsers de smederij binnen met een paard dat kreupel op een hoefijzer stond. Ze gaven in het Duits het bevel een nieuw hoefijzer te zetten. Onze pa, die geen Duits verstond, vertelde in zijn beste Reusels dat het beslaan van een kreupel paard niet verantwoord was. Ze dachten echter dat hij het weigerde en daarom stak een van de Duitsers hem dreigend

Zusje Antonette Schellens overleden op 19 augustus 1935. Evenals haar broerje Anton werd ook zij maar 12 jaar oud.

Het gezin van Janus Schellens en Nel van Hoek omstreeks 1955. Boven v.l.n.r. Riek, vader Janus, moeder Nel en Marietje. Midden Lies, Gerrit en Jo. Voor Truus, Piet, Jan en Truus.

een geweer in de rug. In ons gezin brak grote paniek uit en ons moeder wilde tussenbeide komen. Zo goed en kwaad als het ging heeft onze pa toen het paard toch maar een nieuw hoefijzer gegeven. Nog goed weet ik dat onze pa na het karwei lijkwit binnen kwam en lang in een stoel is blijven zitten voor hij in staat was weer iets te gaan doen. Het maakte bij ons een grote indruk, weet Piet nog goed.

Tijdens de oorlog heb ik een keer illegaal een varken vervoerd per bakfiets. Het was een varken dat ik bij Jaksers Jantje (van de Borne) had opgehaald. Onze pa had het geruild tegen een kachel. Het varken had ik in een oude broodmand gestopt nadat het eerst nog flink wat stroop in zijn *bakkes* was gesmeerd zodat het rustig zou blijven. Thuis aangekomen heeft Kiske Vet (van Gestel) het varken clandestien geslacht wat toentertijd streng verboden was. Kiske, die niet bang was, durfde dat karwei wel aan. Onze pa had het varken nog wel van te voren met zijn voorhamer bewusteloos geslagen.

In de bange septemberdagen van 1944 zijn we, toen het schieten begon, de schuilkelder ingegaan die in *d'n hof* was aangelegd. We zaten er ongeveer een week in toen bij ons de hel uitbrak en er overal in de buurt granaten

ontploften. Toen het schieten wat minder werd kwam een Duitser de schuilkelder in en beval ons dat we moesten vertrekken. We zijn gevlucht naar Hulsel en vonden daar onderdak in de schuilkelder van Harrieke van der Heijden. Om in Hulsel te komen viel niet mee omdat er verteld was dat de Duitsers landmijnen op de Hulselse Dijk hadden gelegd. Dat klopte ook want bij het huis van Jan Pas zagen we een koe en een paard dood op de weg liggen die daar op een mijn waren gelopen. Daarom zijn we, door de weien, onder prikkeldraad door, naar Hulsel gelopen.

Piet Schellens (achter het stuur) en bakkersknecht Jos van de Fréete (Hermans) in de bakkerswagen bij de bakkerij van broer Gerrit Schellens, omstreeks 1952.

Reuselse jongens op retraite in Huize Manresa te Venlo, omstreeks 1946.
 Vooraan v.l.n.r. Harrie Pee (van Limpt), Piet Schellens, Boerke Snip (Gerrit Vosters), Péér Got (Kerkhofs), Péér van de Ekster (van de Borne).
 Midden v.l.n.r. Péér Gist (Hendriks), Jo van de Vorst, Jan van Bonnekes Klaos (Daniëls), Frans van't Zwart Jantje (Jansen), Wim van Triene (Jansen) en Jan Huibregts.
 Achter v.l.n.r. Piet Toort (van Gompel), Jan Pronk (van Limpt), Ad Antonisse, Jan Sint (Heesters), Harrie van Nol Zak (van de Borne), Péér van de Borne, Harrie van d'n Opasser (Antonisse) en Jan Wouters.

Het was een helse tocht die we gelukkig allemaal ongedeerd overleefd hebben. Een leuke bijzonderheid was dat in die schuilkamer onze Jan zijn latere vrouw Barbara van der Heijden leerde kennen. Hij zal er ongetwijfeld dicht tegenaan gezeten hebben, lacht Piet.

Toen we, nadat de Duitsers weggetrokken waren, weer in Reusel terugkwamen konden we goed zien hoe de buurt in puin lag. Het huis van Bert Meurs was helemaal afgebrand en het dak van ons huis zat helemaal in elkaar. Het was een grote ravage, bijna alle huizen in de buurt hadden grote schade opgelopen.

Vader en moeder Schellens genietend bij de haard in hun woonkamer, omstreeks 1950.

Broodbezorger

Onze pa had al snel in de gaten dat hij met mij in de smederij niets kon doen. Daarom moest ik van hem in de bakkerij van onze Gerrit gaan werken. Dat had ik vijf jaar gedaan en toen kreeg ik de kans het broodbezorgen van mijn broer over te nemen. Zo kwam ik op de baan terecht. Dat werk deed ik graag waarbij gezegd moet worden dat de mensen vroeger heel gemoedelijk waren. Dikwijls stond de koffie al klaar. Op veel plaatsen werd van mij verwacht dat ik het laatste Reuselse nieuws vertelde. Wanneer er 's morgens *geluid* werd was het daarom voor mij heel belangrijk dat ik wist voor wie het was. Ook deed ik wel eens sociaal werk. Vrouwen die in verwachting waren wisten wanneer ik kwam en ik moest voor hen dan bijvoorbeeld een zware ketel van de kachel of het fornuis halen. Als ik aan de late kant was zeiden ze tegen mij, "bakker je bent *overtijd*." Ik zei dan, "dat is voor jou erger dan voor mij," lacht Piet.

Eerst bezorgde ik het brood met een transportfiets met een mand er op waarin voor ongeveer 10 klanten brood kon. Daarna gebeurde het met een bakfiets op drie wielen waarmee ik in een keer ongeveer 25 klanten kon gerieven. Later kreeg ik een auto maar dat was niet altijd gemakkelijk omdat het bij regenval in

de buitengebieden op veel plaatsen een grote modderpoel was. De Pikoreistraat, Sleutelstraat, Peel en het Weijereind waren het ergste. Regelmatig kwam ik vast te zitten in de modder. Op een keer gebeurde het in de Pikoreistraat, vlakbij de boerderij van Hannes Sweijen. Hannes zei tegen me. "Ik zal het paard voorspannen." Hij trok echter heel de voorbumper van de wagen. Het gevolg was wel dat ik met de transportfiets mijn toer af moest maken.

Op een gegeven moment kreeg ik een jeep en was het modderprobleem voor mij voorbij. Nu kon ik anderen uit de modder trekken. Zo heb ik Toon Hoppe wel eens uit de *prut* bevrijd. Op de baan heb ik van alles meegemaakt wat ik natuurlijk niet allemaal kan vertellen. Bij Pluute Jantje (Verhagen) bijvoorbeeld heb ik eens een kip doodgereden. De kip heb ik mee naar binnen genomen en heb aan zijn vrouw Fien gevraagd of die kip van hen was. Ze zei toen gevat: "Zón platte kiepen heb ik nie."

Vooraf in de Peel heb ik goede herinneringen. Drieka Heesters was een heel *goei* mens. Bij haar kreeg ik in de winterdag warme chocolademelk, chocomel was er toen nog niet. Het was haar altijd goed of het nu bruin- of witbrood was wat ik bij me had. Ze zei altijd: "Als ik maar het getal heb."

Ook *schaopsboer* Cor Heesters was *unne schönne mins*. Hij wilde altijd van alles weten en vroeg dan: "Wá noews is ur on eie kant van Reusel?" Op een keer zei ik, "dé weet ik nie, mér ik weet wel dét er bé ei tweede rande kènder zén." "Dés nie waor," zittie. "Jowel," zei ik, "gij hét inne jongen en vier meiden." "Verdomde snotneus," lachte hij toen, "gé hét me te pakken."

Toen ik later getrouwd was belde Cor wel eens naar mijn vrouw die pedicure deed. Hij vroeg haar dan: "Kunde m'n voet bé kommen kappen?"

Behulpzaam waren de mensen in die tijd ook. In de buurt van de Hoevenhei kon ik bij slecht weer niet met de auto door de modder. Dan hoefde ik maar met mijn lichten te knipperen en Jan Bruininx kwam met de tractor met twee wasmanden erop naar me toe die ik vol brood deed. Het was voor twee dagen voor zijn gezin en dat van Tinus Bruininx genoeg.

De bakkerszaak groeide en Jan Prut (Heesters)

kwam ook helpen op de baan. Hij deed het dorp en ik bleef de buitengebieden verzorgen, wat ik ook veel liever deed. In die tijd werd er heel veel brood bezorgd. Alleen al bij de grote gezinnen van de Pikoreistraat, Voorste en Achterste Heikant, de Peel en de Sleutel werd een vracht brood afgeleverd waar je tegenwoordig heel Reusel mee kan voorzien, vertelt Piet.

Jonge jaren

Bij mijn Plechtige Communie ben ik *gepaord* met Jan en Piet van Hoppe en Piet Toort (van Gompel). Zij werden vanaf die dag mijn

Broodbezorger Piet Schellens met de bakkerswagen op bezoek bij de schoonouders van zijn broer Gerrit die in Casteren woonden. Elke zondag bezorgde hij daar brood en nam dan dikwijls de kinderen van zijn broers Gerrit en Jan mee.

V.l.n.r. Zoon Piet, vader Janus en zoon Jan Schellens, omstreeks 1947. Ze staan hier voor de smederij die Jan inmiddels van zijn vader had overgenomen.

Vader en moeder Schellens met hun dochters Riek, Ans en Jo genietend van de zon achter hun huis aan de Straot (nu Molenberg).

Gezwoeren kameraden v.l.n.r. Jan van Hoppe, Piet Toort (van Gompel), Piet van Hoppe en Piet Schellens, omstreeks 1952.

kameraden. Paoren hield in dat we bij ieder gezin op de opeenvolgende zondagen gingen eten. Samen gingen we ook naar kermissen van de omliggende dorpen en gingen regelmatig biljarten. In het café van Peter van de Borne kostte het biljarten een kwartje per kwartier. Op een dag hadden we er iets op gevonden. We legden drie erpel op de klok en zo konden we verder biljarten zonder dat de zoemer aangaf dat er een kwartje bij moest. Na een uur echter kwam Peter erachter en moesten we direct zijn café verlaten. Ook gingen we wel eens in het Centrum biljarten waar we op zondagmiddag dikwijls de Reuselse aannemers Coop Jansen en Sjef van Loon en architect Frans Kerkhofs troffen. Wanneer die een rondje bestelden zeiden ze

dikwijls tegen Jónneke van 't Centrum: “Géft die jongens er ok mer inne.” Wanneer wij daarna weer bestelden en zeiden geeft meneer Kerkhofs ook maar een borrel zei hij direct: “Nee, nee jongens jullie nemen er maar een van mij.” Zo kostte het ons niet veel, vertelt Piet nagenietend.

Patronaat en diensttijd

Na de oorlog ben ik een tijdje bij de Jonge Wacht geweest een voorloper van het huidige Jong Nederland. Het onderkomen van de Jonge Wacht was het patronaat van de fraters gelegen aan het *Binnenpédje*. Ook mijn vroegere schoolkameraden Tit van de Freete, Kees van de Schilder en Wim van Triene (van Limpt) waren daar lid van. De leiders van de Jonge Wacht waren ondermeer Jan Tielemans en Jos Bon (Daniëls). We deden daar aan sport en spel. In het patronaat heb ik biljarten geleerd wat ik nog altijd graag doe. In 1947 moest ik in militaire dienst. In Utrecht ben ik opgekomen om als hospik mijn dienstplicht te gaan vervullen. Ook Wim van Triene (Jansen) en Dré Tielemans zijn daar samen met mij opgekomen. Het was een lichtung die bestemd was voor vertrek naar Nederlands Indië. Met Reusel kermis moest ik al ‘s maandags binnen zijn, ik ging echter niet en vertelde thuis dat ik extra verlof had gekregen. Op woensdagmiddag, we zaten juist aan het eten, reed de militaire politie bij ons thuis de stoep op en kwam binnen met de mededeling, “we komen die jongeman ophalen.” Op de kazerne aangekomen moest ik de veters uit mijn schoenen doen en de riem uit mijn broek halen en kon vervolgens direct het cachot in. Onze pa heeft er later voor gezorgd dat ik niet naar Indië hoefde te gaan en na 8 maanden kreeg ik uitstel van militaire dienst. Hij kon de militaire leiding ervan overtuigen dat ik in de bakkerij nodig was. Dat heb ik nooit helemaal eerlijk gevonden omdat de zonen van bijvoorbeeld sigarenmakers wel naar Indië moesten.

Trouwen

Bij schilder van Gisbergen in de Kerkstraat had ik al wel eens Toos Verstijnen uit Hooge Mierde gezien. Toos kwam daar omdat de schilder en zijn vrouw haar oom en tante waren. Tijdens Netersel-kermis 1952 zag ik haar weer en nam ik de kans waar om haar

die avond naar huis te brengen. Omdat Toos nog wat bedenktijd wilde spraken we pas drie weken later af voor een nieuwe ontmoeting. Zo lang kon ik niet wachten en

stond haar de week daarop al bij de bushalte in Hooge Mierde op te wachten. Toos kwam van Tilburg waar ze op een internaat voor gezinsverzorgster zat. Op 1 februari 1956 zijn we getrouwd op een dag dat de bomen open voren van de kou. De trouwmis werd gedaan door de directeur van de gezinsverzorgsters van het internaat, een Kapucijner pater, die en dat was heel uitzonderlijk, in verband met de kou, sokken in zijn sandalen droeg. De sokken hadden Toos en de andere gezinsverzorgster van het internaat op het laatste moment nog voor hem gebreid. Hij had deze sokken hard nodig want het was zelfs in de kerk stervenskoud. Ook mijn bruid Toos had heel veel last van de kou en zat met tintelende vingers en wit van de kou in de ijzige kerk. Het trouwfeest was in café Schellekens in Hooge Mierde waarbij de Reuselse komieken Herman Borgmans en Lowie Krekel (Heesters) voor de vrolijke noot zorgden.

We hebben altijd in de Pieper (Bakkerstraat) gewoond eerst nog even in een huurwoning en daarna in het ouderhuis. In 1961 hebben we een eigen huis gebouwd, naast de winkel van onze Gerrit, waar we nog steeds wonen.

Dienstplichtig soldaat Piet Schellens in 1947. Reusel kermis vieren was één keer belangrijker dan de dienstplicht.

Het verliefde paar Toos Verstijnen en Piet Schellens samen in een bootje van het Capinastrand te Postel. Inmiddels zitten ze samen al meer dan 47 jaar in het huwelijksbootje..

De gezinsverzorgsters van de stichting Maria ter Engelen te Waalwijk, omstreeks 1950.

Op de achterste rij 5de van links staat Toos Verstijnen.

Verder herkennen we op de middelste rij 4de van links maatschappelijk werkster Toos van schilder van Gisbergen die aan het schilderspédje te Reusel woonde.

Het gelukkige bruidspaar Piet Schellens en Toos Verstijnen op 1 februari 1956. Op die dag was het zo koud dat de 'bomen open vroren'.

Slot

Piet is iemand die het beste *d'n aord* heeft in Reusel. Het is vooral zijn Toos die er voor gezorgd heeft dat ze samen een groot aantal reizen hebben gemaakt en regelmatig de fiets nemen om ook wat verder dan Reusel te kijken. Hijzelf is het liefst in Reusel tussen de Reuselnaren. Dat verklaart wellicht ook dat hij vroeger liever broodbezorger was dan bakker. Als broodbezorger namelijk ontmoette hij vanzelf veel dorpsgenoten waarmee hij een praatje kon maken. Hij verkeert graag in gezelschap en gaat veel kaarten of biljarten, meestal in *d'n Aachterum*. Biljarten, dat hij ooit leerde in het patronaat van de fraters, doet hij ook in competitieverband. Piet heeft altijd zijn woordje klaar en geeft graag blijk van zijn humoristische kant in de vorm van grappen en leuke anekdotes. Hij is bij veel Reuselnaren bekend en kent op zijn beurt weer heel veel Reuselse mensen. Daarom stellen we met recht vast dat Piet Schellens afkomstig uit het grote gezin van de Reuselse *sméd Schel* en zijn vrouw Nel van Hoek een echte Reuselaar genoemd kan worden.